

Αντισημιτισμός, νεοναζισμός και κοινωνικο-πολιτικές συστημικές κρίσεις

Του Καθηγητή Ι.Θ. ΜΑΖΗ

Ποιός αλήθεια πιστεύει στα σοβαρά σήμερα ότι ο κίνδυνος του Νεο-ναζισμού αποσοβήθηκε; Ποιός αλήθεια μπορεί να παραγνωρίσει την αναντίρρητη αλήθεια ότι οι κοινωνικές κρίσεις και η μείωση της αξιοπιστίας του αστικο-δημοκρατικού πολιτικού συστήματος δεν αποτελούν φαινόμενα συμβαλλόντα στην επώαση του «αυγού του φιδιού»; Ποιός δεν αντιλαμβάνεται πλέον ότι ο αναδυόμενος και ολοένα ισχυροποιούμενος ευρωπαϊκός ρατσισμός και αντισημιτισμός θα πλήξει ή πλήττει ήδη και τη χώρα μας; Ποιός αλήθεια πιστεύει ότι η ελληνική κοινωνία είναι προστατευμένη από ανάλογους κινδύνους; Δεν θα επιχειρηματολογήσω επ' αυτού. Μερικά πράγματα είναι ευδιάκριτα.

Άλλωστε μια σύντομη ιστορική αναφορά και η εκτενέστερη ανάλυσή της θα μας έπειθαν –όσο και θα μας εξέπλητταν– για το πόσο επικίνδυνες υπήρξαν οι πλάνες που οδήγησαν σημαντικά κινήματα και μεγάλες προσωπικότητες της ευρωπαϊκής πολιτικής ιστορίας να τροφοδοτήσουν με τις εκτιμήσεις και τον δημόσιο λόγο τους την επώαση του «αυγού του φιδιού».

Ιστορική προσέγγιση

Δύο ιστορικά γεγονότα, τα οποία συνέβησαν περί την λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και κατά τον Μεσοπόλεμο, επρόκειτο να συμβάλουν καταλυτικά στην ριζοσπαστικοποίηση του παραδοσιακά υφισταμένου εντός των χριστιανικών χωρών, εκδηλουμένου ή λανθάνοντος, «θρησκευτικού» *Αντι-Ιουδαϊσμού* και την μετάλλαξή του σε νεωτερικό, ιδεολογικοποιημένο ρατσισμό και συγκεκριμένα *Αντισημιτισμό*: η Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 και το Διεθνές Οικονομικό Κραχ των ετών 1929/31.

Ριζοσπαστικός αντισημιτισμός και η χιτλερική του μετεξέλιξη

Ημπολσεβίκικη αντι-κερσονική μετεξέγερση στην τσαρική Ρωσία και η συνακόλουθη, σύμφυτη με την μπολσεβίκικη λογική, κατηγορηματική επιταγή της συλλογικής εξοντώσεως του «ταξικού εχθρού» ήλθε να «νομιμοποιήσει» ιδεολογικά, για πρώτη φορά μετά τρεις αιώνες (από την εποχή

της λήξεως των Θρησκευτικών Πολέμων της Ευρώπης, 1648), την *μαζική «στοχοποίηση»* και *εξόντωση* ευρυτάτων τμημάτων του πληθυσμού μιας χώρας αδιακρίτως, *μόνον και μόνον* εξ αιτίας της λεγομένης ταξικής καταγωγής τους, επειδή δηλαδή οι άνθρωποι αυτοί ανήκαν ή θεωρούντο ότι ανήκαν στις ανώτερες ή ιθύνουσες κοινωνικές τάξεις (αριστοκρατία, αστική τάξη, Κλήρος κ.λπ.), πέραν δηλαδή και ασχέτως της όποιας *προσωπικής* ευθύνης ή εννοχής είχε ή δεν είχε το επί μέρους άτομο της εν λόγω κοινωνικής ομάδας.

Μοιραία παρενέργεια της εξελίξεως αυτής υπήρξε το γεγονός ότι σε ορισμένους *αντισημιτικούς* και *ρατσιστικούς* κύκλους της τότε γερμανικής κοινωνίας δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός μιας υποτιθέμενης «*πολύ υψηλής*» συμμετοχής μη ρωσικών (μεταξύ αυτών και εβραϊκών) στοιχείων σε καίριες θέσεις του Μπολσεβίκικου Κόμματος και της νέας επαναστατικής Κυβερνήσεως.

Και αυτό δεν αποτελούσε γνώρισμα μοναχά της ρατσιστικής γερμανικής σκέψης. Ο ίδιος ο Ουίνστων

Τσώρτσιλ, χαρακτηρισμένος από σφοδρό αντικομμουνιστικό πάθος και βρετανική αποικιοκρατική ελαστικότητα και ασυνείδητα κληρονόμος του ευρωπαϊκού αντισημιτισμού υπέπεσε στο ίδιο λάθος γράφοντας:

«Δεν είναι νέα αυτή η κίνηση των Εβραίων. Από την εποχή του Σπαρτάκου Weisshaupt μέχρι εκείνη του Karl Marx και, μετέπειτα, μέχρι τον Τρότσκι (Ρωσία), τον Μπέλα Κουν (Ουγγαρία), την Ρόζα Λούξεμπουργκ (Γερμανία) και την Έμμα Γκόλντμαν (ΗΠΑ), ενρίζεται εν εξελίξει αυτή η παγκόσμια συνομοσία για την ανατροπή του πολιτισμού και την αναδιάρθρωση εκ βάθρων της κοινωνίας, με κίνητρο την ατέρμονα ανάπτυξη, τον φθόνο και την ανέφικτη ισότητα. Αυτή η κίνηση υπήρξε η κινητήρια δύναμη πίσω από κάθε ανατρεπτική κίνηση του 19^{ου} αιώνα, και τώρα αυτή η συμμορία ασυνήθων προσωπικοτήτων από τον υπόκοσμο των μεγάλων πόλεων της Ευρώπης και της Αμερικής άρπαξε τον Ρωσικό Λαό από τον λαμό και κατέστη πρακτικά ο ακαταμάχητος κύριος μιας τεράστιας αυτοκρατορίας.»

Πρόκειται γία κλασική περίπτωση θυματοποίησης του «αυτόχθονος λαού» τον οποίον «στραγγαλίζουν» μερικοί «περιθωριακοί εβραίοι διανοούμενοι» ως «αθώα και αφελή κορασίδα» όταν το ρωσικό έθνος αποτελούσε μέχρι τότε, και συνεχίζει να αποτελεί μέχρι σήμερα, μία από τις Μεγάλες Διεθνείς Δυνάμεις! Καμία αντίληψη για τις κρίσιμες ιστορικές φάσεις των οικονομικο-κοινωνικών μετεξελίξεων της διεθνούς κοινωνίας. Άλλωστε κάτι παρόμοιο θα ήταν ανεπίτρεπτα «μαρξιστικό» για τον Τσώρτσιλ!

Επίσης, ο Thomas Mann έγραφε στο ημερολόγιό του, στις 2 Μαΐου 1919 τα εξής:

«Συζητήσαμε για το εάν είναι εφικτή ακόμη η διάσωση του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού, ή εάν η κερκασία ιδέα της εξοντώσεως θα επικρατήσει. Συζητήσαμε ακόμη και για τον τύπο του Ρώσου Εβραίου, του ηγέτη της παγκόσμιας κινήσεως, αυτού του εκρηκτικού μίγματος από ιουδαϊκό διανοούμενο ριζοσπαστισμό και ολαβική χριστιανική εσχάτολογία. Ένας κόσμος ο οποίος διαθέτει ακόμη έντοτικο αυτοσυντηρησέως πρέπει να προχωρήσει με κάθε δυνατή ενέργεια εναντίον αυτού του είδους ανθρώπου.»

Αντίστοιχες απόψεις εκφράζονταν και από άλλους συγγραφείς, αρθρογράφους και πολιτικούς της Γερμανίας, της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, τους οποίους σήμερα θεωρούμε, κάπως επιπόλαια, «υπεράνω ρατσιστικών αντιλήψεων».

Εκείνο, ωστόσο, το οποίο προφανώς αγνόησαν ή αδυνατούσαν να αντιληφθούν οι εκφραστές του Ριζοσπαστικού Αντισημιτισμού χιτλερικού τύπου ήταν το γεγονός ότι, επί παραδείγματι, ο προαναφερθείς Τσώρτσιλ, γράφοντας τα ανωτέρω, ουδόλως συμπεράνε ότι οι εν λόγω ανατρεπτικές τάσεις μιας ομάδος Εβραίων διανοουμένων ή πολιτικών ακτιβιστών εξηγούνταν ή αγνόησαν σε υποτιθέμενες «αναλλοίωτες φυλετικές ιδιότητες όλων αδιακρίτως των Εβραίων».

Διότι σε αυτήν την περίπτωση τι θα έπρεπε να σκεφθεί κανείς για τους Σλάβους Μπολσεβίκους! Γιατί από το μυαλό κανενός δεν πέρασε μέχρι σήμερα να καταγγείλει ως «επιβουλενομένους τον ευρωπαϊκό πολιτισμό» πρωτίστως τους Ρώσους;

Απεναντίας. Οι Ρώσοι, αν και κυρίαρχη εθνοτική ομάδα στη χώρα τους, εξελήφθησαν ως παραπλανημένα «θύματα» του «φυλετικού κατώτερου Εβραίου», κάτι το οποίο από μόνο του θα έπρεπε να δημιουργήσει ερωτηματικά με την εγγενή του λογική αντίφαση.

Επίσης, στη γηραιά ήπειρο, την ίδια περίπου εποχή ένας Γερμανός ρατσιστής και αντισημίτης ψευδοδιανοούμενος, καταγόμενος από τις Βαλτικές Χώρες της -εν τω μεταξύ- σοβιετικής Ρωσίας, ο Alfred Rosenberg, έγραφε σε κείμενό του υπό τον τίτλο «Λανούκλα στην Ρωσία» ότι, η πτώση της εθνικής ρωσικής διανοήσεως και της αστικής τάξεως οφειλόταν στην «προσχεδιασμένη εξόντωση της ρωσικής κουλτούρας από φυλετικούς ξένα στοιχεία και συγκεκριμένα από τους Εβραίους». Για τον Rosenberg και τον κύκλο του περί τον μυστικιστή, εσωτεριστή ποιητή «Meister» Dietrich Eckhardt ήταν δεδομένη η ερμηνεία των γεγονότων στην Ρωσία: «Το εβραϊκό στοιχείο εξόντωσε τη διάνοηση και την αστική ελίτ της Τσαρικής Αυτοκρατορίας, αποτελούμενη είτε από Ρώσους είτε από Γερμανούς της Βαλτικής, για να επιβληθεί εν συνεχεία στη θέση των εξοντωθέντων!» Επρόκειτο, κατά την αντίληψη του Rosenberg, για μία «νέα προέλαση του πνεύματος της Πρόσω Ασίας εναντίον της Ευρώπης», αυτήν την φορά «υπό τη μορφή των Εβραίων της Τσε-Κα» (η διαβόητη για το όργιο αίματος που εξαπέλυσε η Μυστική Αστυνομία των Μπολσεβίκων). Περαιτέρω, η προέλαση αυτή «δεν θα σταματούσε στη Ρωσία αλλά θα απειλούσε εν συνεχεία να καταστρέψει και τη Γερμανία».

Παραληρηματικός λόγος! Κι όμως! Αυτό το, περιφρονητέο σήμερα από την εφησυχασμένη, καλοζωι-

σμένη και καλλιεργημένη δυτική αστική τάξη, παραλήρημα, ήταν αρκετό για να αιματοκυλίσει την τότε Ευρώπη, τη Ρωσία και την Αμερική και να οδηγήσει το Δυτικό Πολιτισμό του 20ού αιώνα σε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας: το Εβραϊκό Ολοκαύτωμα που ακολούθησε την Ποντιακή και την Αρμενική Γενοκτονία. Άλλωστε, η αδιαφορία των Μεγάλων Δυνάμεων της εποχής για τις δύο πρώτες, οδήγησε με μαθηματικό τρόπο στην τρίτη. Άλλωστε: *«ποιός θυμόταν τότε τους Αρμένιους»;*

Ερμηνείες του ριζοσπαστικού ναζιστικού αντισημιτισμού και αντιδημοκρατικού λόγου

Δυστυχώς, όταν η «εν κρίση» ευρισκόμενη κοινωνία θέλει να επιρρίψει κάπου τις ευθύνες της κρίσεώς της, δεν συμβαδίζει με τη λογική. Επιλέγει το εύκολο θύμα. Και αυτό ήταν ο «ανέστιος» τότε Ισραήλ, ο οποίος παραλλήλως «είχε το θράσος» να προκόβει και να μεγαλουργεί παρά τις αντίξοες συνθήκες, την έλλειψη πατρίδας και κρατικών ερεισμάτων, παρά την εχθρότητα και τις κοινωνικές διακρίσεις! Επίσης είχε το θράσος να μην επιθυμεί να προσηλυτίσει κανέναν στο δικό του θεολογικό πιστεύω αλλά και να μην επιθυμεί να απεμπολήσει τις λαϊκο-θρησκευτικές παραδόσεις του, υιοθετώντας τις παραδόσεις των Δυτικών χωρών όπου ευρίσκειτο εγκατεστημένος.

Η στάση αυτή εξελαμβάνετο ως περιφρόνηση προς την «φιλοξενοεσσα κοινωνία» και μοιραίως ως «μίσος» προς την κοινωνία αυτή της οποίας τις πολιτιστικές παραδόσεις δεν υιοθετείς (ως Ιουδαίος) αλλά παραλλήλως επωφελείσαι των πλουτοπαραγωγικών της δομών. Συνεπώς επιθυμείς να την ελέγξεις απολύτως για να την απομυζήσεις, εις βάρος των αυτοχθόνων, τους οποίους περιφρονείς επίσης, διότι δεν επιθυμείς να τους συμπεριλάβεις στις εθνοτικο-πολιτισμικές σου δομές. Και εφόσον δεν έχεις «εβραϊκή πατρίδα» είναι προφανές ότι θα θέλεις να «υφαρπάξεις» τη δική τους. Άρα, όπερ έδει δείξαι.

Όταν όμως δημιουργείται το Μάη του 1948 εβραϊκή εθνική εστία, κοντολογίς το Κράτος του Ισραήλ, πολλά μέλη της διεθνούς κοινότητας δεν το αναγνωρίζουν και άλλα δηλώνουν ευθέως ότι πρέπει να «διαγραφεί από τον χάρτη της Μέσης Ανατολής». Δηλαδή: δεν έχεις κράτος λαό του Ισραήλ γι' αυτό είσαι επικίνδυνος επειδή θα υφαρπάξεις το δικό μου. Εάν πάλι αποκτήσεις

κράτος είσαι και πάλι επικίνδυνος διότι θα το χρησιμοποιήσεις ως αφετηρία για να καθυποτάξεις τον Κόσμο! Και πάλιν ο παραληρηματικός λόγος!

Πέραν όμως όλου αυτού του προφανούς παραλογισμού πρέπει να υπογραμμισθεί ότι ο Ναζισμός δεν ήταν ένα απλό πολιτικό κίνημα. Εκτός από τα καθαρώς θρησκευτικού τύπου νεο-παγανιστικά του στοιχεία, αλλά και εδραιωμένους πάνω σε αυτά, αποτελούσε «αντιπολιτισμό» και συνειδητό «αντι-ουμανισμό». Ως τέτοιος, χρειαζόταν απολύτως την ενσάρκωμένη εικόνα του Κακού, το οποίο είχε τα χαρακτηριστικά του «Ιουδαίο-χριστιανισμού» και όχι απλώς του Ιουδαϊσμού, ο οποίος φυσικά ως Μήτρα ενσάρκωνε εύκολα το Γενεσιουργό Κακό.

Τυπολογική ταυτότητα του αντισημιτικού φαινομένου του Ναζισμού

Σημειωτέον ότι ο Χίτλερ ουδένα άλλον εξετίμησε και ανεγνώρισε τόσο όσο τον Ντήτριχ Έκχαρτ, ενώ είναι γνωστή η εκτίμηση με την οποία διάβιου περιέβαλλε τον Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ. Πράγματι, το πρώτο - μέλλει σήμερα τουλάχιστον - αποδεδειγμένο ιδιόχειρο έγγραφο του Χίτλερ, μια επιστολή του προς κάποιον Gemlich, την οποία συνέταξε ως υπεύθυνος Δια φωτίσεως του Γερμανικού Στρατού στις 16 του Σεπτεμβρίου του 1919 (προ, ακόμη, της εντάξεώς του στο νεοσύστατο Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα), βρίθει Αντισημιτισμού: Ο Εβραϊσμός χαρακτηρίζεται από τον χορό του περί τον χρυσό μόσχο, είναι ο εκφραστής του Μαμμωνισμού, θεωρείται το «φυλετικό καρκίνωμα των λαών». Είναι ασφαλώς ενδιαφέρον, σε σχέση με τα μεταγενέστερα, το ότι ο άσημος τότε ακόμη αυστριακός δεκανέας γράφει ότι, καθήκον μιας Νέας Γερμανικής Κυβερνήσεως και τελικός σκοπός της, δεν μπορεί παρά να είναι «*ανεπιστηρεπτι η απομάκρυνση των Εβραίων*», με την επεξηγηματική προσθήκη ότι «*οι Εβραίοι είναι η κινητήριος δύναμη της Επαναστάσεως*».

Τόδη, λοιπόν, σε ένα τόσο πρώιμο στάδιο, βλέπουμε να έχει επιτευχθεί η συγκρότηση του ιδεολογικού πυρήνα του ναζιστικού φαινομένου με κεντρική, εν προκειμένω, τη θέση του *Ριζοσπαστικού Αντισημιτισμού*. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί η ποιοτική διαφοροποίηση του ναζιστικού Αντισημιτισμού, που προδήλως τελεί υπό την επιρροή των συγχρόνων ρευμάτων του Κοινωνικού Δαρβινισμού, του Επιστημονισμού κ.λπ.,

από την «παραδοσιακή», ούτως ειπείν, αντι-ιουδαϊκή προκατάληψη που απέρρευε από θρησκευτικές δοξασιές και προκαταλήψεις. Αλλωστε, εχθρός του Ναζισμού ήταν και ο *Ιουδαιοχριστιανισμός* στο σύνολό του.

Είναι λοιπόν προφανές ότι στο σύγχρονο ολοκληρωτικό -συνειδητά και δεδηλωμένα- αντιδημοκρατικό πολιτικό λόγο, απαιτείται το στοιχείο του *Ριζοσπαστικού Αντισημιτισμού ναζιστικού τύπου* για να ολοκληρωθεί η, εύληπτη στις «εν κρίση» ευρισκόμενες κοινωνίες, εικόνα του Απόλυτου Κακού, για το οποίο «φυσικά» δεν ευθύνεται η κυρίαρχη εθνότητα αλλά το «εβραϊκό δηλητήριο που ρέει στις φλέβες του νοσούντος εθνικού σώματος»...

Και φυσικά δεν αρκεί ο αντισημιτισμός. Χρειάζεται και ο αντικομμουνισμός για να συμπληρωθεί, με ορατό στις μεγάλες «εν κρίση» μάζες, το πάλι του Απόλυτου Κακού.

Γιατί, όμως, επέμεινε και ενέμεινε εις πείσμα των ανωτέρω, ο Αδόλφος Χίτλερ στο γνώριμο σχήμα περί «*Εβραϊκού Μπολσεβικισμού*» (jüdischer Bolschewismus) και περί «*εβραϊκής μπολσεβικικής δικτατορίας του αίματος*» (jüdisch-bolschewistische Blutdiktatur), που απειλούσε, κατά την αντίληψή του, τη Γερμανία και την Ευρώπη ολόκληρη; Και γιατί δεν ακολούθησε τον δρόμο άλλων φασιστικών ή αυταρχικών κινημάτων και ιδεολογιών του Μεσοπολέμου, όπου ο Αντισημιτισμός είχε *δευτερεύουσα* μόνο θέση (όρα τον ιταλικό Φασισμό του Μουσολίνι, τον ισπανικό Φαλαγγιτισμό του Φράνκο ή το πορτογαλικό «Νέο Κράτος» του Σαλαζάρ) – ή *δεν είχε καθόλου* θέση (βλέπε την περίπτωση του Ι. Μεταξά, θερμού φίλου και υποστηρικτή των Ελλήνων Εβραίων).

Συναφώς, τίθεται και το ερώτημα γιατί δεν προτάχθηκε ως κυρίαρχο το αίτημα της αναθεώρησης των Συνθηκών Ειρήνης του 1919-20 (που παρέμενε, σε κάθε περίπτωση, κεντρικό στοιχείο όχι μόνο του πολιτικού προγράμματος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος αλλά σχεδόν όλων των πολιτικο-ιδεολογικών χώρων της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, συμπεριλαμβανομένου του Κ.Κ. Γερμανίας). Ή γιατί ακόμα και αυτό το φαινομενικά κυρίαρχο στοιχείο του *Αντικομμουνισμού* υπεχώρησε μπροστά στο στοιχείο του *Αντισημιτισμού*.

Αντισημιτισμός: ισχυρότερος και του αντικομμουνισμού στη ναζιστική αντίληψη

Μια απόπειρα ερμηνείας μπορεί να είναι το γεγονός ότι ο *Αντισημιτισμός*, νοούμενος ιδίως υπό τη ριζοσπαστική εκδοχή που προσλαμβάνει στο ναζιστικό φαντασιακό «όλον», ήταν μία *συνολική* και *συνάμα ολιστική* ερμηνεία, ήταν ένα κλειδί το οποίο εγγυάτο μια εξαιρετική, ασυνήθη, *συγκεκριμενοποίηση στερεοτυπικής μορφής* χάρις στην ακόλουθη σύνθεση: Ο «Εβραϊός» αναγόταν στην κύρια και πρώτιστη αιτία της ήττας, της πτώσεως, της εσωτερικής διχόνοιας της Γερμανίας – εν τω μεταξύ δε, και του Παγκοσμίου Οικονομικού Κραχ, με όλες τις δεινές επιπτώσεις για την καθημερινότητα εκατομμυρίων πενομένων ανθρώπων. Την εξήγηση τη δίδουν οι ίδιοι οι λόγοι του Αδόλφου Χίτλερ σε πολυάριθμες συζητήσεις του με ξένους διπλωμάτες, πολιτικούς και στρατιωτικούς ιθύνοντες ή στις αναριθμητές εμπιστευτικές συζητήσεις με τους εταίρους του. Στις 17 Φεβρουαρίου 1942, διαγενομένης μιας συζητήσεως με τους ομοτραπέζους του στο Αρχηγείο του, μεταξύ των οποίων και ο Heinrich Himmler, ο Χίτλερ απεφάνθη τα ακόλουθα: «*Το φαινόμενο της αρχαιότητας, η παρακμή του Αρχαίου Κόσμου, ήταν η κινητοποίηση του όχλου υπό το σύνθημα του Χριστιανισμού. Εν προκειμένω, αυτός ο όρος είχε τόσο λίγο να κάμει με τη Θρησκεία, όσο και ο Μαρξιστικός Σοσιαλισμός με την επίλυση του Κοινωνικού Ζητήματος. Χρειάστηκε 1400 χρόνια ο Χριστιανισμός μέχρις ότου αναπτυχθεί στην τελευταία του κτηνώδη μορφή (Σ.Σ.: εννοεί τον Κομμουνισμό). Γι' αυτό δεν επιτρέπεται να πούμε ότι ο Μπολσεβικισμός έχει ήδη κατανικηθεί. Όσο όμως ριζικότερα εκδιωχθούν οι Εβραίοι, τόσο συντομότερα θα έχουμε αντιμετώπιση την απειλή. Ο Εβραϊός είναι ο καταλύτης, γύρω από τον οποίο ανάβει το εύφλεκτο υλικό. Ένας λαός ο οποίος δεν έχει καθόλου Εβραίους επιστρέφει στη φυσική τάξη.*»

Μόνο εάν μελετήσει κανείς εις βάθος αυτές τις αναφορές, μπορεί να αντιληφθεί την *αιτία* της χιτλερικής στάσεως. Το εξόχως σημαντικό στην περίπτωση μας είναι ότι αυτό το οποίο ο Χίτλερ ονομάζει εν προκειμένω «Εβραϊός», δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτε άλλο από την *προσωποποίηση* του

συνόλου της σκέψης του 19^{ου} αιώνα -και όχι μόνον-, τη σύνθεση λόγω της αναπτυσσόμενης γνώσης για τον κόσμο και τον άνθρωπο, τη Λευθερία του προσώπου και του πολίτη, τη χειραφέτηση από προνεωτερικά, προ-πολιτικά, προ-αστικά δεσμά κάθε είδους και μορφής. Για το Χίτλερ «ο Βίος» (Leben) ταυτίζεται αξιωματικά με τη «φυσική τάξη» (natürliche Ordnung), νοουμένης ως τοιαύτης μιας κοινωνικής δομής αγροτοπολεμιστών. Αυτή η κοινωνική δομή αγροτοπολεμιστών υφίσταται πλέον, σύμφωνα με τα όσα ο ίδιος εκμυστηρεύεται στους συνδαιτυμόνες του, μόνον στη σύγχρονη του Ιαπωνία. Απ' εναντίας, στην Ευρώπη η δομή αυτή έπεσε θύμα της «ειρηνιστικής ουτοπίας του Ιουδαιοχριστιανισμού» και, εν συνεχεία, της ραγδαίας αστικοποίησης και της συνακόλουθης εξάπλωσης του Φιλελευθερισμού. Στην πραγματικότητα, δηλαδή, στον πυρήνα της ναζιστικής ιδεολογίας συναντούμε την αναμέτρηση όχι με τον Μπολοβερικισμό ως τέτοιον, αλλά την αναμέτρηση με αυτό το οποίο στα γερμανικά αποδίδεται ως «*Intellektualisierung der Welt*» και το οποίο θα μπορούσαμε να μεταφράσουμε στα ελληνικά ως «κατίσχυση του διανοουμένου στοιχείου στον κόσμο». Φρικτότατον έγκλημα, κατά τη ναζιστική αντίληψη!

Κατά τη ναζιστική προσέγγιση, ο *Εβραϊσμός*, ως *εθνοπολιτισμική οντότητα της Γραφής*, φέρει *τεράστια*, *αν όχι και την πρόωπιτη*, «*ευθύνη*» ακριβώς γι' αυτό το φαινόμενο της κατισχύσεως του διανοουμένου στοιχείου στον κόσμο και της συναφούς χειραφετήσεως του ανθρώπου από τα δεσμά του. Εκείνο το οποίο, μεταξύ πολλών άλλων, δεν ήθελε ή δεν μπορούσε να αντιληφθεί ο Χίτλερ ήταν ότι το φαινόμενο αυτό δεν αποτελεί αιτία αλλά *σύμπτωμα*. Για έναν άνθρωπο που *απεχθανόταν βαθύτατα* το φαινόμενο της πρόωπας διανοητικής χειραφέτησης του ανθρώπου και ο οποίος αναζητούσε εύκολες και λαϊκίστικες συνταγές για την αντιστροφή αυτής της αποδεσμευτικής-απελευθερωτικής πορείας του ανθρώπινου γένους, το συμπέρασμα ήταν ότι η επιδιωκόμενη *Αναθεώρηση / Αναστροφή της Ιστορίας* - και της Φιλοσοφίας της Ιστορίας - και η αποκατάσταση της Φυσικής Τάξεως (όπως την εννοούσε ο ναζισμός) «*προύπτετε*», σε τελική ανάλυση, την *εξόντωση* του «*Εβραίου*» ως *εκφραστή και ενσάρκωτή* όλων εκείνων που «*απειλούσαν*» αυτή τη φανταστική ναζιστική «*Φυσική Τάξη*».

Επίμετρο

Τελειώνοντας, πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι το στοιχείο του «*ανέστιου λαού*» που χαρακτήριζε το εβραϊκό έθνος πριν το 1948, στη σημερινή αντισημιτική πολεμική έρχεται να αντικατασταθεί με την εικόνα ενός «*κράτους-ληστή*» που δημιουργήθηκε «*πάνω στις στάχτες ενός άλλου έθνους*». Υποστηρίζεται, δηλαδή, ότι για να καταφέρει ο «*διεθνής σιωνισμός*» να συνεχίσει την «*υφαρπαγή των εδαφών του διωχθέντος έθνους*», μετέρχεται τις πάσης φύσεως μηχανοραφίες εις βάρος όλων των υπολοίπων λαών του κόσμου!

Σημειώτεον ότι τα εδάφη του κράτους του Ισραήλ δεν είναι ούτε πετρελαιοφόρα, ούτε γόνιμα, ούτε διαθέτουν σπάνια πολύτιμα μέταλλα, απλώς κρύβουν την αγωνία του εβραϊκού έθνους να αποδείξει ότι έχει ιστορικά αποδεδειγμένες ρίζες σε κάποιο κομμάτι γης στην ταλαιπωρη τούτη γωνιά του κόσμου.

Και αν ακόμη η ιστορικότητα των ριζών του Ισραήλ ανάγεται συμφώνως με κάποιους στη σφαίρα του «*μύθου*» των Ιερών του Γραφών, οι Ισραηλινοί -αλλά και οι απανταχού στον κόσμο και πάσης υπηκοότητος ισραηλίτες- αποδίδουν μεγίστη σημασία σε αυτήν την «*αφήγηση*». Δεν ξεχνούν ότι η απουσία του εδαφικού διακυβεύματος (του Κράτους δηλαδή) αυτής της ιουδαϊκής «*αφήγησης*» οδήγησε το έθνος τους από την περιπλάνηση στην Ερημο του Σινά, στους θαλάμους των ναζιστικών κρεματωριών. Μαζί με κάποιον άλλον, επίσης «*ανέστιο*», «*περιπλανώμενο*» και «*παράσιτο*» λαό: τους Τσιγγάνους. Εδώ, στη χώρα μας αντιθέτως, εκδηλώνονται συγκεκριμένες τάσεις αποδομήσεως και «*λειάνσεως*» των «*εθνικών αφηγήσεων*», φαινόμενο άκρας ενδιαφέρον στην ιστορική συγκυρία που διάγουμε...

Εν πάση περιπτώσει, μπορεί η Ελλάδα να αναγνώρισε το Κράτος του Ισραήλ το 1990, επί κυβερνήσεως Κ. Μητσοτάκη ενώ η Τουρκία το 1948, δηλαδή άμα τη ιδρύσει του, αλλά το γεγονός παραμένει: Ο λαός του Ισραήλ έχει πλέον δικό του Κράτος και εάν διαφωνούμε με κάποιες πολιτικές του μπορούμε να προσφέρουμε και στις δύο πλευρές τις καλές μας υπηρεσίες ώστε η κατάσταση αυτή να αλλάξει επί τα βελτίω. Οι πάσης φύσεως κραυγές είναι άχρηστες, αναποτελεσματικές και επιζήμιες.

[Ο κ. Ι. Θ. Μάζης, είναι Καθηγητής του Ιονίου Πανεπιστημίου]